

Juras Pratusevičius

Cirko artistas, studentas, 19 m.

Liepos 19 d.

NEIŠGERTAS KAVOS PUODELIS, MINIA ŽMONIŲ, SKRYDIS IR NAKTIS ASTANOJE

Rytas, atrodo, viską susikroviau, bet tikrinu daiktus po keletą kartų. Užrakinęs duris, raktą dedu kuo giliau į kuprinę – juk jo neppureiks 10 dienų. Lauke dar tamsu, oras labai gairvus. Ant stalo liko puodelis su kava, kurios taip ir nespėjau išgerti, neramina ir mintys, jog kažką palikau. Prieš 77 metus, ankstų rytą šis jausmas apėmė ir tūkstančius mūsų tautiečių šeimų, į namus pasibendus sovietų kariams, jie per keletą minučių turėjo palikti savo daiktus, savo namus visam laikui.

Minia žmonių geležinkelio stotyje privertė susimąstyti. Supratau, kad ši ekspedicija yra svarbi ne tik man ir mano komandai, bet ir šiems žmonėms, kurie atvyko mūsų išlydėti. Didelė atsakomybė gula ant mūsų pečių prieš visą Lietuvą. Gražūs palinkėjimai ir be proto daug pagyrimų, net šiek tiek pikta, juk mes dar nieko nepadarėme.

Prieš akis laukia keturių valandų skrydis, groja ukulėlė, ramios dainos. Neramu, jaudinuosi, laukia visiškai nežinomas kraštas. Mūsų laukia tik keturios valandos laukimo ir nežinomybės, o jie traukinio vagonuose laukė keletą savaitių, daugelis iš jų nesulaukė... Lėktuve visi juokeliai dingo, juos pakeitė ramūs pokalbiai, daugelis snaudžia, kiti pildo dienoraščius. Pro lėktuvo langus žalius Lietuvos miškus greitai pakeis pilkos Kazachstano stepės.

Atsivėrus oro uosto durims, išvydau vaizdą, kurio nesitikėjau – prabanga, puošnumas. Važiuojant po naktinę Astaną dairiausi ir žavėjausi šiuo nauju miestu, jo architektūra, žibančiomis vitrinomis ir blizgančiais pastatais. Atvykus į vietinį hostelį įsikūrėme, pavalgėme ir sugulėme į lovas. Šviesa užgęsta, tylą, nesišnekame ir esame su savo mintimis. Užmigti sunku, galvoju apie šeimą ir draugus, likusius Lietuvoje, bei apie rytojų, laikiu nesulaukiu, kada prasidės mūsų misija.

Liepos 20 d.

LIETUVOS AMBASADA, ALŽYRAS, KELIONĖ Į KARAGANDĄ

Rytas, nuotaikos visų puikios, jaučiuosi žvalus ir nekantrauju palikti hostelį bei judėti pirmyn. Susitinkame su Lietuvos ambasados darbuotojais, apžiūrime jų biurą ir einame pusryčiauti. Esu alkanas, karštis ir sausas oras visą šį pojūtį tik sustiprina. Pokalbio su Ambasadoriumi metu sunkiai laiko kojas, trūksta gryno oro, staiga pasigirsta klyksmas. Atsisukęs pamatau ant žemės gulinčią komandos narę Aistę. Padavęs butelį šalto vandens, pats pasijaučiau labai blogai. Atsitraukiau ir atsitūpiau nuošaliau bijodamas, kad man nenuitektų tas pats, kas nutiko komandos draugei. Atsigavus Aistei sėdome prie stalų, nuotaika po truputį pradėjo gėrėti.

Astana pasirodė dvejopa. Pirma – miestas labai tvarkingas, pilnas įmantrių ir modernių pastatų. Žmonės pasirodė labai draugiški, tačiau mes jiems atrodome įdomūs ir keisti. Ne kartą pastebėjau, kaip mūsų komandą palydi keisti jų žvilgsniai. Pažiūrėjus iš kitos pusės, miestas gana padrikas. Įdomūs architektūriniai pastatai yra išsimėtę po visą miestą. Išvažiavus iš miesto visus dangoraižius staiga pakeičia stepės, lyg kirviu nukirsta.

Alžyre nepamirštamą įspūdį padarė mažas vagonas, kuris pastatytas muziejaus teritorijos kampe. Jo matmenys yra 4×3 m. Tiesiog neįmanoma patikėti, kaip į 12 kvadratinių metrų dydžio vagoną tilpdavo apie 70 žmonių.

Atvykome į Temirtau miestelį, jo pakraštyje – kapinės. Įžengus pro pagrindinius vartus iš pažiūros tai paprastos kapinės. Bet paėjėjus šiek tiek toliau, supratau, kad tai kapinės, kurių niekaip nepalyginsi su Lietuvos kapinėmis. Šios kapinės yra visiškai apleistos ir labai didelės. Už kapinių tvorų stovi milžiniški gamyklų kaminai. Pasiskirstę po du, pradedame jas „šukuoti“. Sausos žolės ir krūmai raižo kojas, o lietuvių kapų vis dar niekas neranda. Aplink tik kitų religijų simboliai, o katalikiškų kryžių tik vienas kitas. Maždaug po pusvalandžio pasigirsta šūksniai – „radau“! Visi, kurie išgirdo šį riksmą, sulėkė prie kapo, ant kurio lietuviškai parašyta „ilsėkis ramybėje“. Pagaliau sutvarkęs šį kapą

jaučiuosi prisidėjęs prie istorijos išsaugojimo ir Lietuvos tremtinių pagerbimo. Aišku, tai tik lašas jūroje, bet nuo kažko reikia pradėti. Noriu kibti į rimtus darbus ir padaryti kiek įmanoma daugiau vardan tos Lietuvos.

Įvažiuojame į Karagandą, staiga prieš akis išnyra pakelėje plazdanti Lietuvos vėliava. Tai lėktuve sutikto mūsų tautiečio įkurtas lietuviškas restoranas. Sunku patikėti, kad viduryje Kazachstano gali užsisakyti cepelinų. Šiame restorane mes ir įsikūrėme, nusimaudėme šalia esančioje kūdroje ir susipažinome su mus pernakvoti įsileidusiu vyru.

Po vakarienės, dainų ir, atrodo, nesibaigiančių juokų bei kalbų sugulame į lovas, tiksliau ant žemės, į savo miegmaišius. Mąstau apie tai, jog kita komandos dalis rytoj ryte išvyksta į Džezkazganą, o mes liekame čia. Nenoriu išsiskirti, per šias dvi dienas mes suartėjome dar labiau, tapome vienas nuo kito priklausomi. Jie visą ateinančią naktį kratysis traukinyje, o mes patogiai gulėsime čia. Aš irgi noriu patirti šiuos nuotykius kartu su jais.

Liepos 21 d.

**MUZIEJUS, SUDEGĘS FOTOAPARATAS, MAMOČKINO KAPINĖS, PERSIKĖLIMAS
GYVENTI Į PALAPINES**

Rytas vėl kupinas jėgų, plačiomis šypsenomis išvykstame į Dolinkos kaime esantį muziejų. Tai buvęs centrinis visų lagerių – Karlago – administracinis pastatas. Prieš įeinant į muziejų savo šortų kišenėje pajutau karštį, staigiai ištraukus iš jos savo fotoaparata pamačiau, kad kampas yra išsilydęs, staigiai ištraukiau elementus ir atminties kortelę. Supratau, kad šis muziejus buvo paskutinis dalykas, kurį nufotografavau. Papietavus vietinėje kaimo valgykloje, kuri kai kuriems padarė didesnę įspūdį nei muziejus, patraukėme į Mamočkino – lageriuose kalėjusių kalinių vaikų kapines. Kaimo pakraštyje, tarp dviejų sodybų, dirbamų laukų ir šiukšlių kalnų išvydome mažas kapines. Jei ne ryškiai žydra tvorelė, šių kapinių tikriausiai jau nebūtų likę. Įėjus pro vartelius stojo tylą. Žiūrinėjome išlikusius kryželius, jei juos dar galima pavadinti kryžiais. Tai tiesiog iš žemės kyšantys surūdiję strypai.

Perskaičiau pirmąją įskaitomą lentelę – tai kūdikio, kuris išgyveno tik kelis mėnesius kapas. Skaitant šias lenteles apėmė liūdesys, gailestis ir pyktis. Kaip kažkokio aukštesnio rango pareigūnai gali nulemti tūkstančių vaikų likimus? Eidamas per šį lauką supranti, kad po tavo kojomis vien vaikų kaulai, kadangi didelė dalis kapų jau išnykusi, o apie tai primena tik nelygi žemė. Eidami link autobusiuko daugelis tylėjo, mažiau apie šių vaikų gyvenimo prasmę, apie tai, kad galbūt jei jie būtų užaugę, būtų įžymūs mokslininkai, išradėjai ar tiesiog žmonės, kurie nedarytų taip, kaip padarė su jais.

Po greito persikraustymo į šalia esančių lietuvių namų sodą atėjo laikas išlydėti kitą komandos pusę. Po dainų ir juokų atėjo metas apsikabinti. Apsikabinimai buvo labai šilti, atrodo, jog atsisveikini su savo senais gerais draugais ir tai buvo be galo nuoširdu. Tik nuvažiavus autobusiukui pasijautė, kad šių žmonių trūksta ir stovykloje darosi vis tyliau ir tyliau.

Liepos 22 d.

SUGRIŽIMAS Į VAIKŲ KAPINES, KARAGANDOS MIESTO KAPINĖS IR PRAKIURĖS DANGUS

Iš pat ryto atvykome į vakar apžiūrėtas Mamočkino kapines. Nusiteikėme darbingai dienai ir nieko nelaukdami kibome į darbus. Šveičiant surūdijusiu kryžius dažnai išryškėdavo iškalti vaikų vardai ir gimimo bei mirties datos. Dažnai jos būdavo tos pačios. Išrovus aukštas žoles, nušveitus ir perdažius kiekvieną kryžiuką užveriname kapinių vartus. Išėiti nesinori, kažkoks keistas jausmas, susimąstai apie šiuos per anksti savo gyvenimą pabaigusius vaikelius, apie tai kokia ateitis jų būtų laukusi. Nueinant nuo kapinių pasijaučiau ramus, tikriausiai dėl to, kad pagaliau pradėjome vykdyti savo užsibrėžtus tikslus. Esu tikras, kad padarysime dar daugiau.

Papietavus viduryje laukų išvykstame į Karagandos kapines. Nežinau, ar šitas kapines galima įvardinti kapinėmis. Tai tarsi neįeinamas miškas tiesiogine to žodžio prasme. Paėjęs kelis metrus dažnai turi

apsisukti, nes patenki į medžių, krūmų ir metalinių tvorelių labirintą, kuriuo praeiti ar perlipti pasidaro labai sudėtinga.

Kapinėse išsirikiavome ilga eile ir pradėjome jas „šukuoti“. Jaučiausi kaip džunglėse ir ne vieną kartą pasiklysdavau – eini skaitydamas ant paminklų parašytus žodžius kirilica, pakeli galvą, o aplinkui komandos draugo jau nėra. Vėliau mūsų paiešką „palengvino“ prasidėjęs lietus, nuo šlapių krūmų ir žolės visi permirkome ir sušalome, tačiau tai mūsų paieškų nenutraukė. Tikslas rasti lietuvių kapus buvo daug svarbesnis už tai, kaip išsidžiovinti rūbus ar pavalgyti.

Lietus nesustojo iki pat vakaro ir, panašu, kad lis visą naktį. Nors jau beveik vidurnaktis, eiti miegoti į drėgną palapinę nesinori. Laužas, karšta arbata bei nuostabių žmonių kompanija daro šį vakarą pačiu maloniausiu dalyku.

Naktis, užmigti sunku, palapinę be perstojo daužo lietaus lašai. Susišildęs savo miegmaišyje stengiuosi užmigti. Tačiau, kai į mane atsirėmė drebančios „kambariokės“ kojos, supratau, kad joms ne taip šilta, kaip man. Ignoruoti to neišėjo, negalėjau miegoti, kai šalia dreba dvi komandos draugės. „KIEKVIENA KOMANDA YRA STIRPI TIEK, KIEK YRA STIPRUS JOS SILPNIAUSIAS NARYS“. Prisiminiau savo vaikystę, kai sirgdavau. Tada mama pripildavo pūslę karšto vandens, kurią užsidėdavau ant krūtinės. Tą patį padariau ir aš. Atsikėlęs užvirinau karšto vandens ir supyliau į butelius. Manau, kad tai padarė „kambariokių“ naktį nors kiek šiltesne.

Liepos 23 d.

**ORAS IR TOLIAU NELEPINA, KAPINĖS, KAPINĖS, KAPINĖS, KRYŽIŲ GAMINIMAS
NAKTĮ**

Rytas. Sprendžiant iš visų veidų miego šiek tiek trūko. Visi su vienas kito pagalba sukamės šiukšlių maišus aplink kojas, daromės „neperšlampamus“ rūbus. Pagaliau sulaukėme medienos kryžiams, iškrovę ją stovykloje pajudėjome link kapinių. Iki pietų lankėmės Zelionyje Balki kapinėse, čia

lietuvių kapų radome daugiausiai. Pavalgę prie kapinių, ant kalvos su nuostabiu horizontu į miestą ir rūkstančiais fabrikų kaminiais, patraukėme link kitų kapinių. Tačiau čia neradome nei vieno lietuviško kapo. Šaltas vėjas, lietus padaro savo. Krenta motyvacija. Visgi, einant keletą kilometrų link trečiųjų kapinių visas nuovargis transformavosi į visišką kvailumą. Pokštai, dainos iš visos gerklės, gitaros iš pjūklų ir kirviai vietoj mikrofonų, futbolas su akmeniu ant plento ir visos iškrovos formos mus atgaivino. Manau, kad vietiniai gyventojai mūsų tikrai nesuprato ir palaikė idiotais, bet tuo metu mums tikrai nerūpėjo, ką mano aplinkiniai, turėjome pakelti motyvaciją.

Apieškoję paskutines kapines grįžome namo. Taip, namo. Šis kiemas, kuriame apsistojome, mums jau tapo namais, nors esame čia tik antrą parą. Pats skaniausias troškinys vakarienei, kurį esu valgęs, ir kimbame į darbus – einame gaminti kryžius, kuriuos poryt vešimės į Balchašą. Vakaras daug malonesnis – nurimo vėjas ir lietus, tačiau esame pavargę. Matuodamas kryžius darau daug klaidų, atrodo, jog įrankiai mūsų nelabai klauso. Atsigulus į miegmaišį svajoju apie karštą dušą, esu nesimaudęs jau antrą parą. Noriu apsirengti į sausus ir švarius rūbus, tačiau to padaryti neįmanoma, nes rūbai tokiam ore visiškai nedžiūsta. Artėja vėl lietinga naktelė.

Liepos 24 d.

LAIKAS BĖGA LABAI GREITAI, SPASKAS, DŽIUNGLĖS, PASKUTINIAI PJŪVIAI

Dabar yra 00:00. Laužo šviesa, rašau dabar, nes dieną nebuvo laiko. Ryte buvome Spasko lagerio kapinėse. Tai negalią turinčių kalinių lageris, į kurį iš aplinkinių lagerių atsiųsdavo tokius politinius kalinius, kurie susižalodavo: netekdavo rankų ar kojų, sirgdavo labai sunkiomis ligomis. Čia jie visi taip pat turėdavo dirbti ir dažniausiai sulaukdavo mirties. Tai neapsakomo dydžio masinės kapinės tarp kalvų. Tiesa, dalis šių kapinių yra paversta tiesiog tankodromais. Oras buvo labai niūrus, pūtė stiprus vėjas ir lijo. Tai atitiko ir mūsų nuotaiką. Apžiūrėję čia pastatytus įvairių šalių monumentus, tarp kurių buvo ir Lietuvos, išvykome į kapines, kurių „išsukuoti“ nepabaigėme praeitą dieną. Tai tos pačios neįžengiamos kapinės, kurias gali vadinti džiuaglėmis. Labiausiai trokštamas dalykas buvo

šiltas autobusiukas, kuris mus parveš namo, tačiau kiekvienas iš mūsų žinojo, kad mes privalome užbaigti paieškas. Grįžę į stovyklavietę pabaigėme gaminti kryžius ir sėdime prie laužo. Skamba ukulėlė, žiūriu į laužo liepsnas ir jaučiuosi visiškai ramus. Jaučiuosi prisidėjęs prie žuvusių mūsų tautiečių atminimo, jaučiuosi padaręs tai, ką turėjau padaryti, kad nuraminčiau save. Taip pat matydamas tokias vietas kaip Spaskas labiau suprantu, ką turėjo ištverti šie nekalti žmonės, labiau vertini gyvybę ir gyvenimą, labiau myli savo kraštą – Lietuvą. Rytoj ryte laukia trumpas susitikimas su grįžtančia kita komandos dalimi ir išvyka į Balchašą. Nekantrauju ten pastatyti pagamintus kryžius. Nuo šiandien pradėjau jausti, kokia ši misija yra svarbi, kaip svarbu neužmiršti savo istorijos ir visų tų, kurie kovojo dėl Lietuvos. Komanda tapo kaip šeima, su kuria išsiskirti nenoriu.

Liepos 25 d.

TRUMPI PUSRYČIAI SU GRĮŽUSIAIS DRAUGAIS, GREITAS ATSIVEIKINIMAS, KELIONĖ Į BALCHAŠĄ IR PIRMASIS KRYŽIUS

Ankstus rytas, skubame krauti kuprines ir stebime kiemo keliuką, kada įsuks mūsų sugrįžę draugai. Pusryčių nevalgome, laukiame kitų ir... Pagaliau atvažiavo! Stiprūs apsikabinimai, lyg būtume nesimatę begalybę. Lauktuvių mums parvežė kumyso – rauginto kumelės pieno, kuris nepasirodė labai skanus. Valgydami dalinamės savo įspūdžiais, nuotykiams ir tuo pat kraunamės kryžius į savo autobusiuką bei judame tolyn. Lipant į autobusiuką skamba išlydėtuvių dainos ir vairuotojas pasako „labas rytas“. Tai mus labai nustebino – per trumpą laiką mūsų vairuotojas išmoko lietuviškai! Taip pat ragino mus kuo daugiau dainuoti, nes tai jam labai patiko, kartais net įrašinėdavo ir filmuodavo.

Kelias buvo tolimas, kratėmės apie 300 kilometrų per stepes, kuriose vaizdai nesikeitė, gamta labai skurdi, pilka, aplinkui piemenys gano vieną kitą kaimenę arklių ar karvių. Prisiminiau Lietuvą, jos nuostabius žalius miškus ir pievas. Balchaše įsikūrėme vaikų internate ir nekantraudami išskubėjome pastatyti pirmojo savo kryžiaus buvusio Balchašo lagerio teritorijoje. Plazdant Lietuvos vėliavai giedoti tautišką giesmę prie pastatyto kryžiaus buvo pats nuostabiausias dalykas šioje ekspedicijoje,

išspaudęs ašarą daugeliui iš mūsų. Pajaučiau mūsų komandos stiprybę ir artumą bei norą padaryti dar daugiau.

Liepos 26 d.

DIDŽIAUSIOS KAPINĖS, KAULAI, AŠAROS

Dienos bėga labai greitai, atrodo, jog ką tik atsikėlėme, o jau reikia vėl gesinti šviesas. Praradau laiko nuovoką. Dabar svarbiausia tik mūsų misija. Esu visiškai atsiribojęs nuo pasaulio, negalvoji apie darbus likusius Lietuvoje, apie visus rūpesčius, o tiesiog mėgaujiesi nuostabiais akimirkomis su šiais nuostabiais žmonėmis. Visą dieną praleidome kapuose. Taip pasiilgta saulė negailestingai kepino mūsų odą. Priešingai nei Karagandoje mes troškome tik šalto dušo. Vakare nuvykome išsimaudyti Balchašo ežere, atrodo, tik tiek mažai reikia iki pilnos laimės. Sklido dainos, visi susikabinome ir supratęs, kad ši ekspedicija tuoj baigsis, susigraudinau bei žvelgdamas į horizontą galvojau apie šią nuostabią akimirką. Norėčiau, kad tai nesibaigtų, noriu padaryti dar daugiau, noriu praleisti dar daugiau laiko su šia šeima. Šis Balchašo vaizdas – ežeras, saulėlydis ir rūkstantys fabrikų kaminai išliks mano atmintyje amžinai.

Liepos 27 d.

KRYŽIAUS PAŠVENTINIMAS BALCHAŠE, KELIONĖ Į KARAGANDĄ, SUSITIKIMAS SU KITA KOMANDOS PUSE IR KRYŽIŲ STATYMAS TAMSOJE

Iš pat ryto išvykome statyti savo antrąjį kryžių Balchašo lagerio padalinyje – Rytiniame Kounrade. Tik vakar vakare pabaigėme daryti saulę mūsų kryžiui, kuri jį padarė dar gražesniu. Pamatęs lagerio griuvėsius dar kartą įsitikinau, kad net šie griuvėsiai yra laikini, gamta viską stengiasi paslėpti ir sunaikinti, taip pat lagerio teritorijoje ganosi arklių banda, priversta šiukšlių kalnai ir niekas nesirūpina tuo, kad istorija būtų išsaugota. Mūsų pastatytas kryžius prie likusių pagrindinių lagerio varto kolonų atrodė labai išdidžiai. Jis parodo, kad istorija nėra užmiršta, ir tai mums rūpi. Atvykęs kunigas pašventino mūsų kryžių. Niekada gyvenime negalvojau, kad viduryje Kazachstano, tarp

lagerio griuvėsių, mūsų pagamintą kryžių bučiuos atsiklaupęs kunigas. Ta akimirka buvo neapsakoma, tai buvo labai jautru, bet tuo pačiu ir išdidu. Kunigas su vienuolėmis prižadėjo, kad mūsų kryžiumi rūpinsis ir atvažiuos čia pasimelsti. Pasimelsti už visus čia kalėjusius žmones.

Į Karagandą grįžome jau saulei leidžiantis. Ten prie jau iškastos duobės ir sukalto kryžiaus mūsų laukė kita komandos dalis. Šis aukščiausias mūsų kryžius pakilo vos prilietus jį rankomis, užkasant duobę buvo mirtina tyla. Tik smėlio ir akmenų duslus dunksėjimas, kuris man priminė užkasamą karstą. Lietuvos himnas, kuris skambėjo prie šio kryžiaus tikriausiai buvo gražiausiai sugiedotas himnas, kokį tik teko girdėti. Norėčiau čia pabūti ilgiau ir pasėdėti šioje pievoje, tačiau skubėjome į Mamočkino kapines, kur planavome pastatyti paskutinįjį kryžių. Kai atvykome buvo jau visiškai sutemę. Buvo pilnatis, kryžių nušvietė mašinų lempos ir visa tai atrodė labai mistiškai. Nepaisant to, kad buvome kapinėse viduryje nakties, visa atmosfera buvo be galo jauki. Eiti atgal link mašinų niekas neskubėjo.

Grįžtant namo žiūriu pro autobusiuko langą į mėnulį ir ryškias žvaigždes – jos tokios gražios! Nors esu visiškai išsekęs, atidaviau visas savo jėgas šiai misijai, tačiau jaučiu neapsakomą ramybę. Man pavyko, mums pavyko! Šie kryžiai primins visiems apie šiuos skaudžius įvykius dar ilgai. Miegoti nenoriu, žinau, kad tai paskutinis vakaras prie laužo ir kad viskas tuoj baigsis.

Liepos 29d.

NAMAI NAMUČIAI

Sėdžiu lėktuve, dar vis negaliu patikėti, kad viskas baigėsi. Tai buvo trumpas sapnas, kurį visi prisiminsime amžinai. Oro uoste mūsų laukė didelė minia žmonių, žurnalistų, fotografų. Tada pamačiau senuką, kuris su ramentais, alinančiame karštyje, viduryje minios, laiko gėlytę ir balionėlį. Atitraukti nuo jo akių negalėjau, juk mes jam tokie svarbūs, mes jam kaip didvyriai. Tokiomis akimirkomis supranti, kad tai, ką tu padarei, padarei ne dėl savęs, o dėl kitų, dėl Lietuvos. Papasakoti ką nors savo šeimai dar negalėjau, buvau savotiškoje euforijoje, atsiskyręs nuo realybės.

Vilnių palieku vėlai vakare, niekas nenorėjo išsiskirti. Važiuoju namo autobusu, žiūriu į žalias Lietuvos pievas, dangų. Aplinkui sėdi visiškai nepažįstami žmonės, tokie, kokie buvome mes prieš ekspediciją. Užsimerkus girdžiu dainas, juokus, pokalbius. Sunku bus sugrįžti prie buvusio gyvenimo būdo ir nemanau, kad tai pavyks.

Tai buvo atsiribojimas nuo pasaulio.

Tai buvo atsiribojimas nuo rūpesčių ir laiko.

Tai buvo susiliejimas su gamta.

Tai buvo naujos šeimos pažinimas.

Tai buvo tiesioginis prisilietimas prie istorijos.

Tai buvo ašarų kalnas.

Tai buvo skendimas juoke.

Tai buvo fantastiška.

Tai buvo nepakartojama.

Tai buvo geriausias nuotykis mano gyvenime.

Tikroji misija prasideda dabar.